

# Xuân Đôi Ta

Hồ Dzếnh

Em trở về đây, đáp lại lời  
Anh từng buông gọi giữa xa xôi .  
Nghìn trùng non nước đều hiu nhớ,  
Đã vọng hồn anh đến cuối trời .  
Anh đã chờ và cây đã xanh,  
Lùng mùa bay dậy tiếng mây thanh,  
Em về, mắt đẹp ngồi như thưở  
Em chữa theo chồng, vẫn mến anh.

Anh đợi chờ em suốt bấy lâu,  
Nhủ thầm: xuân thăm chả phai đâu,  
Một khi xuân thăm là mong nhớ,  
Và cả thiên thu: vĩnh viễn sâu!

Áo em sáng dệt trời xuân gấm,  
Sông cũ, nguồn xưa rộn rã về...  
Ngõ hạnh, mấy mùa quên nét thăm  
Nở bừng, khi thoáng bóng hoa lê .

Em đã về đây, em vẫn nguyên  
Như ngày trắng nước chớm tơ duyên  
Bao năm xa cách, đi chưa nhạt  
Màu tóc sông thu, ánh mắt huyền.

Anh hát mừng em khắp thế gian,  
Trập trùng mây núi tiếng ngân vang,  
Thơ yêu khôn ngớt trong thiên hạ,  
Và cả non sông rộn sóng đàn.

Mời em ngồi lại bến sông xanh,  
Mây cũ muôn năm chiếu dáng lành.  
Ta viết lòng ta cho hậu thế,  
Độc hoài không chán: Em và Anh!